

Zločini komunističkih "Lajbek milicionara"

http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=11614:zloini-komunistikih-glajbek-milicionara&catid=28:povijesni-identitet&Itemid=112

Zločini komunističkih "Lajbek milicionara"

Utorak, 15 Veljača 2011 11:52

Užasna osobna svjedočanstva žrtava, koje su na podsljemenskim stratištima slučajno "preživjele" vlastito smaknuće, desetljećima su jugoslavenska UDBA i SUP proglašavali neuvjerljivom neprijateljskom promidžbom.

Preživjeli Hrvati i Židovi tvrdili su, naime, kako su ih iz njihovih zagrebačkih stanova i kuća na "likvidaciju" odveli i u ubijanju sudjelovali milicionari grotesknog izgleda, obučeni u krvlju poprskane ustaške hlače i markuševačke narodne "lajbeke". Na kraju se tobožnja "zlonamjerna klerofašistička kleveta narodne vlasti" ipak pokazala istinitom. Ova spomenuta koljačka jedinica bila je tek jedna od partizanskih hordi koje su klale Zagrepčane i osobe koje su se našle u hrvatskoj prijestolnici, te njihove žrtve brojčano predstavljaju približno jednu petinu ljudi poubijanih na području Zagreba od svibnja do kolovoza 1945. godine.

Na sačuvanoj fotografiji spomenute milicijske jedinice jasno se razabiru dijelovi njihove vrlo čudne odore. Tzv. "lajbek milicionari" nosili su ustaške hlače "kaki" boje, bijele košulje i šarene prsluke "posuđene" od markuševačke narodne nošnje, crvene "kaubojske" marame, a na glavi "šajkače" s crvenom zvijezdom. Bili su naoružani puškom, pištoljem, ručnim bombama i naoštrenim nožem za klanje. Jedinica je služila isključivo za teroriziranje i ubijanje stanovništva. Njezino točno brojno stanje nije utvrđeno, no sigurno je brojila preko 300 ljudi.

Bila je sastavljena od dragovoljaca za ubijanje "narodnih neprijatelja" unovačenih uglavnom od "partizana i njihovih simpatizera" iz podsljemenskih sela. Jedinica je utemeljena po naređenju polupismenog bravara, "narodnog heroja" i ministra policije, odnosno unutrašnjih poslova NRH, poznatog krvoloka Ivana Krajačića zvanog Stevo, a izgled odore osmislio je načelnik OZNE za grad Zagreb, "narodni heroj" i psihopatski ubojica Marijan Cvetković. Jedinica "lajbek milicionara" bila je "operativno pridodana" dragovoljačkom egzekucijskom odredu VI ličke divizije.

Milicionari su bili smješteni u javne i privremeno otuđene privatne zgrade u Šestinama, Gračanima, Mikulićima i Markuševačkoj Trnavi. Radno vrijeme im je bilo "tipično oznaško"- 24 sata ubijanja, a potom 24 sata odmora. "Lajbeki" su obavljali slijedeće zadaće: Po naredbi ili u prisustvu "operativnih oficira" OZNE upadali su u obiteljske stanove i vile u rezidencijalnom dijelu grada, silovali žene svih dobi, odvodili na "likvidaciju" cjelokupne imućne obitelji zajedno s djecom i odmah potom "obezbeđivali" useljavanje predstavnika nove vlasti u isti stambeni prostor.

Pored toga, upadali su i u stanove tzv. "narodnih neprijatelja", ritualno pred čitavom obitelji silovali žene svih dobi, potom pljačkali satove, zlatninu i umjetnine, te uhićene "neprijatelje" sprovađali u privremene zatvore VI ličke divizije u Gračanima. Kao dobri poznavatelji šumaraka i proplanaka na obroncima Medvednice, pronalazili su najpogodnija mjesta za ubijanje, aktivno su sudjelovali u pokoljima, a nakon izvršenja zločina prisilno su dovodili okolno seosko stanovništvo radi ukopa tijela žrtava. Svim smaknućima u sjevernom dijelu Zagreba, prema svjedočanstvu većeg broja očevidaca i samih počinitelja, rukovodio je stožer egzekucijskog odreda VI ličke divizije.

Stožer se nalazio u selu Gračani u rekviriranoj kući Radić u Gračecu br. 15, a manjim dijelom u rekviriranoj kući Haramija u Lonščini br. 25. Veliki podrum rekvirirane kuće Bešić služio je kao mučilište za uhićenike, te poligon za serijska silovanja ženske djece i odraslih žena. Okolne šupe i štale služile su kao privremeni zatvori. "Lajbek milicionari" i vojnici VI ličke povremeno su iz podruma iznosili kante ispunjene odrezanim muškim spolnim organima, ženskim dojkama, ušima, nosovima i iskopanim ljudskim očima, te njihov sadržaj u dvorištu polijevali benzinom i spaljivali. Očevici tvrde da je u spomenutom podrumu, nakon orgija spolnog sakaćenja žrtava, bilo krvi do gležnjeva. Počinitelji su pokolj pojedinih skupina uhićenika obično proslavljali pjevanjem i plesanjem partizanskih kola u "štapskom" dvorištu.

U zlostavljanju i ubijanju žrtava sudjelovalo je zamjetan broj partizanki. Pojedine veće djevojčice i mlađe žene držane su stanovito vrijeme na životu, da bi u svojevrsnom "gračanskom bordelu VI ličke divizije" pružale seksualne usluge partizanskim časnicima, koji su u tu svrhu džipovima dolazili iz grada. Neke od njih uspjele su gračanskim seljacima doturiti papirić s porukom upućenom obitelji ili prijateljima. U navedenom je "bordelu", nakon mnogostrukog silovanja i neopisiva mučenja, život okončala Grozda Budak. Partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako odrezak po odrezak, potom su joj isjekle prsnu kost i izvukle srce, te na kraju još uvijek živ torzo nabile na kolac i ispekle na žaru. Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II armije Dr Gabrijel Divjanović, tvrdio je, štoviše, kako je svaki akt opisanog mučenja snimljen fotoaparatom, te su on i Vlado Ranogajec uoči smaknuća snimke pokazali ocu žrtve Dr. Mili Budaku.

U gračanskom stožeru VI ličke divizije stolovao je bivši četnički "oficir", a kasnije general JA Đoka Jovanić i osobno zapovijedao provođenjem genocida nad hrvatskim narodom. Prema navodima očevidaca silovao je i potom ubijao djevojčice, te sudjelovao u većini skupnih egzekucija, gdje je vlastoručno klaao i komadao žicom vezane ljude. Među žrtvama smaknutim na stratištima sjevernog dijela grada gotovo i nije bilo uniformiranih pripadnika oružanih snaga NDH, a isticao se velik broj djece i žena mlađe dobi. Prema navodu "oficira" OZNE Dragutina Rafaja, tamo su uglavnom ubijane čitave obitelji i veće skupine domske djece iz Zagreba. Stratišta i masovne grobnice žrtava "Lajbek milicionara" i koljača VI ličke divizije na gračanskom području su slijedeća: Pustodol, Jelačićev brijeg, Matkov brijeg, Ribnjak Šćurecov, Ribnjak Puntijarov, Ribnjak Trnčevićev, Golaća, Krivićev brijeg, Strmec, Lonjščina, Đurakov voćnjak, Adolfovac, Sljemenske "stare sjenokoše", Zlodijev brijeg, Jama Peščenka, Jama i livada Zdenčec, Bjelčenica i Obernjak.

Tu su bez ikakve presude ubijena ukupno 1184 civila. Stratišta izvan gračanskog područja na kojima je ubijala ista skupina koljača su: Mikulići, Ponikve, Gornje Vrapče, Jelenovac, Maksimirska šuma (više lokacija), Remete i Mirogoj (više lokacija) i Granešina. Na tim je lokacijama bez ikakve presude ubijeno ukupno 9150 ljudi, gotovo isključivo civila. Stratišta na gračanskom području jedina u hrvatskoj imaju sačuvanu autentičnu dokumentaciju o pokoljima, vođenu od organa narodne vlasti koji su ih počinili. Smaknuća su vršena u večernjim satima ili

noću, a žrtve su bile skidane do gola. Na lokaciji Pustodol pobijeno je preko 500 muške i ženske djece u dobi od 7 do 15 godina, štíćenika Državnog zavoda za odgoj djece, koja su u ratu izgubila oba roditelja. Prema osobnom svjedočanstvu Miroslava Haramije, koji je po nalogu organa narodne vlasti izvršio dezinfekciju grobnica na gračanskom području, izgled leševa ukazivao je na bolesno stanje uma i zvjersko ponašanje počinitelja. "Žrtve su bile strahovito unakažene. Stratišta su bila puna raskomadanih i unakaženih golih ljudska tijela. Glave su im bile odsječene ili raskoljene sjekirama, bili su im prerezani grkljani, odsječeni udovi, spolni organi i dojke. Većini žrtava na životu su vađeni utrobni organi, većinom srca, jetre i maternice".

Nakon izvršene dezinfekcije, pregled grobnica obavili su sanitarni inspektori Higijenskog zavoda u Zagrebu Sabadoš i Farkaš, te opunomoćenici istog zavoda Dr. Berlot i Dr. Sindik. Tijekom očevida Dr. Berlot se onesvijestio, a Dr. Sindik je dobio tzv. živčani slom i stanovito se vrijeme liječio na psihijatriji. Prema svjedočenju Dr. Tadije Drinkovića "Lajbeki" i lički koljači (među kojima da nije uopće bilo Hrvata, su po naređenju i u nazočnosti Marijana Cvetkovića odveli iz bolnice Brestovac i brutalno pobili preko 50 teških i nemoćnih bolesnika u najtežem stadiju plućne tuberkuloze. Pritom su pijani i od klanja izbezumljeni egzekutori tobože "greškom likvidirali" i skupinu prisilno dovedenih seljaka iz sela Gračana, Šestina i Lukšića, čija je zadaća bila da pokopaju žrtve pokolja.

U srpnju 1945.g. jedinica "lajbek milicionara" proširila je svoju djelatnost i na druga zagrebačka stratišta. Nakon uspješno izvršenog pokolja preko 15 000 nedužnih ljudi, raspuštena je nepoznatog dana u kolovozu 1945.g. Dio njezinih pripadnika prebačen je u područne milicijske postaje, neki su izvršili samoubojstvo, dvojica su pobila čitavu vlastitu obitelj, jedan je iz čista mira automatom pobio neutvrđen broj gledatelja u jednoj zagrebačkoj kino dvorani, a nemali ih se broj godinama potezao po vojnim i civilnim psihijatrijskim ustanovama. Do danas ni jedan od "lajbek" koljača nije pred zakonom odgovarao za počinjene zločine. Nadalje, ni jedna masovna grobnica u Zagrebu nije sudski ekshumirana.

U paničnom strahu od gnjeva Hrvatskog naroda, krvolok Đoka Jovanić pobjegao je odmah po utemeljenu Republike Hrvatske u Beograd, gdje je umro skrivajući se u vojnom stanu bez imena na vratima. Vlasti Republike Hrvatske nisu poduzele ni jedan korak da se zagrebačka stratišta iz doba jugoslavenskog poratnog terora, ako ništa drugo, barem označe križem. A major OZNE/UDBE Joža Manolić zvan "Abesinac" i dalje se preko TV ekrana izruguje martiriju tisuća zvjerski pobijenih zagrepčana i tvrdi da ima "**neobično miran san**".

Dr Zoran Božić (HS)